

EMMA HAUGHTON

NEŽ PADNE TMA

První mrtvola, dvanáct podezřelých
a nekonečná ledová prázdnota.

Copyright © 2021 by Emma Haughton
Translation © Nikola Polzerová, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE DARK
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím
Hodder & Stoughton An Hachette UK company
přeložila Nikola Polzerová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-729-9

*Pro ty, které mám nejraději –
vy víte, koho mám na mysli.*

1

12. února

Bílá. Nekonečná, neuchopitelná, mysl zatemňující bílá. Bílá tak zářivá, až z ní bolí oči. Krásná a zároveň děsivá. Konečně jsem dorazila na samý konec světa – nebo lépe řečeno na jeho nejjižnější část.

A není tu absolutně nic.

„Jsi v pohodě?“

Jimův hlas je přes hlučný motor letadla sotva slyšet. Přikývnu, i když skutečnost nemůže být dál od pravdy. Jsem vyčerpaná. Bolí mě celé tělo, hlava mi taky třeští bolestí. Je teprve třetí den mojí výpravy a všechno se zdá neskutečné.

Je to neskutečné, napadne mě, když letíme vstříc samotnému srdci kontinentu. Vrcholky hor a ledovce skýtají bizarní ledovou podívanou. Ta se postupně mění v rozlehlou pláň známou jako Dóm C, nekonečnou plochu zasypanou sněhem, jenž díky své vlnovité struktuře připomíná zmrzlé jezero. Není divu, že se místu přezdívá Bílý Mars – jde o nejledovější a nejopuštěnější místo na naší planetě.

A tohle bude na dalších dvanáct měsíců můj domov.

Poprvé od chvíle, kdy jsem letěla z letiště Heathrow do Christchurch na Novém Zélandu, pocítím dotěrné obavy, které oslabují moje odhodlání.

Když jsem si v bezpečí vyhrátého bytu v Bristolu četla žádost o zaměstnání, zdála se nabídka jako výborný nápad. Představa celého roku na pozici doktorky v antarktické stanici slibovala dobrodružný zážitek. A já jsem vyhovovala všem parametrům – rozsáhlá praxe na lékařské pohotovosti, základní chirurgický výcvik, skvělý zdravotní stav. A třešnička na dortu – ihned k dispozici.

Přes to všechno jsem nečekala, že právě já skončím v tomhle letadýlku, zdolávajícím nekončící kilometry ledové krajiny. O pracovní pozici pro novou výzkumnou základnu se mohl ucházet kdokoli na světě. Šance, že vyberou zrovna mě, byla mizivá.

Ale přes všechny pochybnosti se to stalo.

Vybrali ženu plnou nadšení a strachu.

„Za pár hodin tam budeme.“

Jim se natáhne za moje sedadlo, odněkud zespod vytáhne sendviče, potom mi jeden podá. Bez zájmu stáhnou obal. Když jsme odlétali z Nového Zélandu, byly sendviče ještě čerstvé, po dvou dnech však salát a rajče ztratily chuť a chleba je nevábně zvlhlý.

Vzmuž se, Kate, přesvědčuju sama sebe, když násilím polykám sousto za soustem. Tenhle zvadlý salát a rajče představují pro následující měsíce jednu z posledních možností vychutnat si čerstvou zeleninu. Letím předposledním spojem na Antarktickou stanici spojených národů, známou spíš pod zkratkou ASSN. Až příští týden odletí poslední letadlo se zbytkem letní skupiny, nikdo už nás víc než půl roku nebude moci navštívit.

Při té představě se mi stáhne žaludek. Zvládnou to vůbec? A co ostatní členové zimní skupiny? I když se při čtyřtýdenním rychlokurzu v Ženevě zdálo, že to bude hračka, tváří v tvář bílé pustině si začínám zděšeně uvědomovat, do čeho jsem se pustila.

Koneckonců se ke mně donesla spousta děsivých příběhů. O lidech, kteří přišli o rozum kvůli izolaci a nepřetržité tmě, vystresovaní uvězněním v tak malé sociální bublině. Kuchař z velké americké základny McMurdo zaútočil na kolegy tesařským kladivem. Pracovník z Austrálie se rozzuřil natolik, že musel být na několik měsíců zamčený ve skladu. Opilý svářeč z Ruska při hádce pobodal elektrotechnika.

Takže žádný div, že některé stanice nedovolují novým zaměstnancům setkat se s dosluhujícími kolegy.

Kruci!

Letadlo vydá nepříjemný zvuk a ztratí výšku. Navzdory účinku utlumujících prášků, co jsem si před odletem vzala, se mi v hrdle zadrhne dech a na vteřinu nebo dvě čistého hororu jsem přesvědčená, že se propadneme přímo do nemilosrdného ledu.

O chvíli později má pilot opět vše pod kontrolou.

„No tak, klídek.“ Jim se ke mně natáhne a stiskne mi ruku. „Jednou za čas mě rád pozlobí. Když se chládek dostane k motoru.“

Vtipu se usměju – venku je minus čtyřicet. „Promiň, asi nejsem ten nejlepší pasažér na světě.“

„To je v pohodě,“ ušklíbne se. „Jsi v dobrých rukou. Loni jsem letěl s jedním týpkem – inženýrem, takže bys čekala, že letadlům rozumí, ale celou cestu strašně vyváděl. V porovnání s ním si vedeš skvěle.“

Obdaruju ho vděčným pohledem, ale srdce mám pořád až v krku. Jestli se něco pokazí, jestli havarujeme nebo budeme muset nouzově přistát, šance, že nás někdo zachrání, se rovná nule. Do deseti minut bychom zmrzli na kost.

Schovám si ruce pod stehna, abych skryla jejich nekontrolovatelný třes, ale tělo se zkrátka vzpouzí a žaludek dělá kotrmelce. Proboha, hlavně ať se nepozvracím. Pevně stisknu víčka proti oslepujícímu odrazu slunce na sněhu a začnu pomalu a zhluboka dýchat.

V záři reflektoru na mě zírají liščí oči a svět se obrátí vzhůru nohama.

Přestaň, Kate, poručím si v duchu a snažím se vidinu vytěsnit se z hlavy. Prostě přestaň.

„Chceš se mrknout na nový domov?“

Ze snu mě vytrhne Jimův hlas. Překvapí mě, že jsem dokázala usnout. Přitisknu obličej na okno letadla a zadívám se

směrem, kterým Jim ukazuje. Z počátku nevidím nic než všudypřítomnou bílou v kontrastu s temně modrou oblohou. Ale když si oči přivyknou světlu, vidím, jak se v dálce na rozsáhlé ploše pod námi rýsuje malý komplex budov. Pár desítek metrů za nimi se tyčí vysoká stříbrná věž.

S úžasem si uvědomím, že jsme na místě.

Polární stanice.

Mrňavá oáza uprostřed prázdnoty.

Když se dostaneme blíž, zastíní nám výhled dvě vyšší našedlé budovy. Kolem nich stojí pár menších staveb a mezi nimi jsou ve sněhu vyšlapané cestičky.

Jim zkušeným pohybem upraví hodnoty na spínačích na přístrojové desce a začínáme klesat směrem k přistávací ploše. Pokud se tomu tedy tak dá říkat. S hrůzou zjistím, že nejde o nic víc než o dlouhý pás shrabaného sněhu. Panika je opět tady a svírá mi hrdlo. Zabořím se hlouběji do sedačky a pozoruju, jak se kvapem blížíme k zemi.

„Neměj strach,“ opět na mě mrkne Jim. „Dělal jsem to už tisíckrát.“

Jakmile se kola dotknou zmrzlé pevniny, malé letadlo se zatřepe a poskočí. Když pilot začne prudce brzdit, až stroj nakonec zastaví asi sto metrů od hlavních budov, zhluboka vydechnu úlevou. Obě stavby mají tři patra a jsou postavené na obrovských ocelových sloupech, aby nepřišly do přímého kontaktu se zmrzlým sněhem. Vidím, jak si k nám razí cestu dvě postavy.

„A je to.“ Jim se opře do opěradla a masíruje si krk. „Sladký domov.“

Slabě se usměju, srdce mi pořád tluče o překot.

„Jsi připravená?“ zeptá se a objemnou parku si zapne až ke krku.

„Na co?“

Odpověď se dozvím brzy. Jakmile Jim otevře dveře letadla, do kabiny se přilítí nesnesitelně ledový vzduch a plíce zažijí šok. Přestože mám na sobě teplou péřovou bundu a zimní kombinézu, cítím se jako pod palbou. Jako bych se srazila

s ostrým předmětem. Snažím se zklidnit dech, ale každý nádech mi působí bolest. Toužím konečně cítit pevnou půdu pod nohama, proto se odepnu ze sedačky a v tu ránu cítím, že mi namrzají vlhká místa kolem nosu, očí a úst. Přestože mám na nose ochranné brýle, slunce je bodavě oslepující.

Další věc, která mě naprosto odzbrojí, je ticho. Hluboké, téměř ohlušující.

Zvuk naprosté prázdnoty.

Pokusím se udělat pár kroků, načež zakopnu. Jsem dezorientovaná a mám závrať. Něčí ruka mě popadne za paži. „Opatrně. Chce to nějaký čas, než si zvykneš.“

Vzhlednu k tváři nad sebou, lépe řečeno zachytím kousek odhalené pleti porostlé několikadenním strništěm. Zbytek těla je od hlavy až k patě zahalený do zimní výstroje, oči zakryté obrovskými reflexními brýlemi. Přesto dokážu posoudit, že přede mnou stojí velmi pohledný muž. Vypovídá o tom tón hlasu a sebevědomé vystupování.

„Andrew,“ natáhne ke mně ruku schovanou v rukavici. „Ale všichni mi říkají Drew.“

Slabě ji stisknu. „Kate.“

„Vítej na spodní straně světa,“ přivítá mě s lehkým americkým přízvukem a ukáže na muže vedle sebe. „Tohle je Alex.“

Alex stroze pokývne mým směrem a potom spěchá za Jimem, aby mu pomohl vyložit bedny ze zadní části letadla. Snažím se zahnat záblesk zklamání.

Co jsem čekala? Uvítací výbor?

„Pojďme dovnitř,“ řekne Drew a otočí se na pilota. „Zdržíš se chvíli?“

Jim přikývne. „Za minutku jsem tam. Dej vařit vodu na čaj.“

Drew sebere všechna moje zavazadla, jako by nevážila ani gram, a zamíří k nejbližší budově. Já se sotva vleču za ním. V těchto podmínkách jde chůze ztěžka, s rozbředlou břечkou, která se čas od času vytvoří u nás doma, se to nedá vůbec srovnávat. Tohle je docela jiná liga – sníh je tvrdý,

křišťálově čistý a pod botami zarputile vrže a křupe. Kupodivu tu však málokdy sněží – oblast kolem Dómu C je na srážky tak skoupá, že jde prakticky o poušť. Když už se však sníh objeví, zůstane tady stovky let ve formě ledu hlubokého několik kilometrů.

Čím jsme blíž základně, tím více je ticho přerušováno nej-různějším hučením a pípáním, které svědčí o aktivitě uvnitř budovy. Zvuk života. Generátory, měřicí přístroje, prostě všechno, co je zapotřebí, abychom vydrželi v tak nepříznivém prostředí – bez nich bychom brzy umrzli.

„Cesta proběhla v pořádku?“ Drew se zastaví, abych ho stihla dohonit. Ze zdánlivě krátké procházky mám jazyk na vestě. Vzpomenu si, že se nacházíme v ohromné nadmořské výšce, okolo tří tisíc osmi set metrů nad mořem, kde je vzduch řídký a nepředstavitelně studený.

„Přijela jsi až z dalekého Londýna, vid’?“

Přikývnu.

„Jsi poprvé v Antarktidě?“

Přikývnu znovu, na tvoření slov nemám sílu.

„Zvykneš si na to.“

Když dorazíme k nejbližší budově, ukáže Drew na vlajku Spojeného království, která spolu s vlajkami dalších zemí visí nad vstupními dveřmi.

„Musíš se o ni podělit s Alicí, ale věřím, že ti to nebude vadit.“

„Takže tahle patří tobě?“ namířím prst směrem k hvězdám a proužkům.

„Jo. Narozený a vychovaný na Středozápadě.“

Instinktivně z kapsy vytáhnu mobil, stáhnou si rukavice a stisknu ikonu foťáčku, abych zdokumentovala moment svého příjezdu. Než však stačím cokoliv vyfotit, displej zamrzne. Doslova. Povrch je protkaný jemnou pavučinou námrazy.

„Krucí.“ Nevěřicně zírám na mobil, pak jej rychle schovám zpátky do kapsy. Prsty už skoro necítím.

„No jo, na mobily se při místních teplotách nedá spolehnout,“ vysvětlí Drew. „Ale neboj, brzy se vzpamatuje.“

Vydáme se po hliníkovém schodišti vzhůru ke dveřím, až se mi z námahy začne točit hlava. Najednou se ocitáme v prostorné hale, která je nacpaná nejrůznějším venkovním oblečením a vybavením – na ramínkách visí objemné kabáty a bundy, pod nimi jsou naskládány zimní boty různých velikostí a na poličkách leží sněhové brýle a ochranné čepice.

V koutě místnosti si všimnu snowboardu a páru lyží a zmateně se zmačím. Copak je někde v okolí nějaký kopec?

Drew sleduje můj pohled. „Pár kluků se rádo nechává táhnout za sněžným skútem. Měla bys to taky někdy zkusit.“ Podá mi tmavomodré nazouváky. „Tyhle by ti mohly padnout.“

Posadím se na lavičku, abych se mohla vysoukat z bundy a těžkých bot. Když si přezuju obuv, začnou mi nekontrolovatelně drkotat zuby. „Děkuju. Vráťm je, jakmile si vybalím.“

„Klidně si je nech, zapomněl je tu někdo z letní skupiny, máme jednu místnost plnou věcí, co už nikdo nepotřebuje. Když ti bude něco chybět, stačí zajít za Rajivem. Společně se zásobováním má na starosti také kuchyni, takže pro základnu v podstatě představuje ekvivalent Boha.“

To mě rozesměje, ale snažím se na Drewa příliš necivět. Teď když ze sebe sundal všechno zimní oblečení, vidím, že jsem měla správné tušení – je až znepokojivě hezký. Vysoký, krátké nahnědlé vlasy, výrazné hnědé oči. Skvěle by zapadl mezi modely v módním časopise.

Najednou se cítím nesvá, a proto od něj rychle odvrátím tvář, ale potom se zarazím. Nemá cenu něco zakrývat, neexistuje šance, že by si toho nevšiml.

„Tak pojd', nalejem si hrnek pořádnýho čajíku,“ pronese Drew s nepovedeným cockneyským přízvukem.

„To zní skvěle.“ Klepu se jako ratlík a hlas mi přeskakuje.

„Za chvíli už budeš v teple a můžeš se rovnou se všemi seznámit. Caro na tvoji počest upekla dort.“

Následuju jej ven z přezouvárny; vede odtud spleť chodeb, jejichž stěny jsou natřené nevýraznou modrou barvou,

připomínající prostory nemocnice. Začínám být hodně nervózní ze setkání s kolegy, s nimiž strávím následujících dvanáct měsíců.

Co když mě nebudou mít rádi?

Nebud' směšná, Kate. Tohle není základka. Proč by tě proboha neměli rádi?

Drew mě vede směrem k otevřenému prostoru, který podle všeho slouží jako společenská místnost. Široká okna odkrývají nekonečné pláně ledu. Uvnitř je relativní teplo a pohodlí, několik pohovek a křesel, lampy a poličky s knížkami v měkkých vazbách a časopisy – příkrý rozpor se smrtícím mrazem číhajícím přímo za oknem.

Když vejдем do místnosti, zvedne ke mně pohled asi dvanáct párů očí. Drew začne chrlit jména nových kolegů a mně ztuhne obličej ve strnulém úsměvu. Jak se jeden po druhém zvedají, aby mě objali nebo mi potřásli rukou, snažím se všechna jména a pracovní pozice zapamatovat a přiřadit k nim správné tváře. Rajiv Sharma, kuchař, se díky perfektně zastřiženým vousům a modrému turbanu pamatuje snadno. Sonya Obengová, meteoroložka z Kanady, mě přivítá vřelým objetím, čímž si mě okamžitě získá. Luuk de Wees, holandský elektroinstalatér, je tak vysoký, že kdyby natáhl ruku, dokázal by se dotknout stropu. Dále je tu instalátérka z Nového Zélandu Caro Hindsová a Alice Munrová, atmosférická výzkumnice z Edinburghu. Tom Weber, stydlivý správce dat z Mnichova – sotva mi věnuje pohled –, je jediným členem výpravy, který nosí brýle. Rob Huang, australský PR manažer, díky padnoucím černému oděvu a vyběleným vlasům vypadá spíše jako módní designér. Arkadij Vasilijev, velký zarostlý Rus kolem čtyřicítky, má na starosti generátory. Kromě nich jsou tu i poslední členové letní skupiny – příští týden už odletí domů.

Po vedoucí stanice Sandrine Martinové však nikde ani památky. Stejně tak po Alexovi, klukovi, kterého jsem potkala venku.

Jakmile je představování u konce, nastane trapné ticho. Všichni si dávají velký pozor, aby moc dlouho necivěli na levou stranu mé tváře.

„Dáš si ten čaj?“ ozve se Drew, sotva dosednu do neobsazeného křesla. „Chceš do něj něco přidat?“

„Mléko, ale bez cukru. Díky.“

„Mléko bohužel máme jenom sušené,“ řekne Alice, pohledem zavadí o moji jizvu a hned zase rychle odvrátí oči. „Ale přijdeš mu na chuť.“ Díky tmavě blondaté hřívě a světle modrým očím by s Drewem mohli být sourozenci. Je moc krásná – má štíhlou postavu, jemné rysy a roztomilý skotský přízvuk.

„Vsadím se, že jsi úplně vyřízená,“ doplní a zašklebí se. Umím si představit, jak příšerně asi vypadám. Od doby, co jsem vyrazila z Londýna, jsem sotva spala a na nějaký make-up jsem neměla ani pomyšlení. K čemu by taky byl? Na zakrytí zohaveného obličeje jsou všechny make-upy krátké.

Teď si však přeju, abych se trochu upravila. Jsem špinavá a zpocená, vlasy mám po třech dnech nechutně mastné. Dala bych všechno za to, kdybych se mohla vypařit a užít si dlouhou horkou koupel.

Což je na tomto místě nemyslitelné. Vody a elektřiny je jenom omezené množství, takže koupel nepřichází v úvahu. Na sprchování má každý vyhrazené dvě minuty. A to jednou za dva dny.

Další věc, na kterou si musím zvyknout.

„Je ti dobře?“ zeptá se Caro a podá mi dílek čokoládového dortu, co mi upekla na přivítanou.

„Jsem vyčerpaná,“ přiznám se.

„Tomu se nedivím.“ Plácne sebou na gauč naproti mému křeslu. „Když jsem přijela já, vytuhla jsem na patnáct hodin. A to jsem vyrážela jenom z Christchurch.“

To se mi nejspíš nepoštěstí, povzdechnu si. Nepamatuju se, kdy naposledy jsem si dopřála odborníky doporučených osm hodin spánku. Jednak kvůli náročným směnám na pohotovosti, ale také kvůli nehodě, která mi stále nedává spát.

„Ty pocházíš přímo z Christchurch?“ zeptám se a prohlížím si její krátké rozčepýřené vlasy a piercingy v uších a nose. Možná není tak půvabná jako Alice, ale vyzařuje z ní osobitě kouzlo. Zatímco Alice si oblékla tílko s květinovým potiskem a světle modré legíny, Caro se vyšňořila do volných montérek a vybledlého oranžového trička.

Caro zavrtí hlavou. „Ne, kousek od města Dunedin. Rodiče tam měli hovězí farmu. Ale už pět let žiju ve Wellingtonu.“

Luuk skočí na sedačku vedle a roztáhne dlouhé nohy tak doširoka, že nebohou Caro natlačí na samý okraj. „Odkud jsi?“ zeptá se s plnou pusou dortu a bez ostychu zkoumá mou tvář.

„Z Bristolu na jihozápadě Anglie. Ale vyrostla jsem v Surrey.“

Přikývne, ale mám pocit, že neví, která bije. „Já jsem z Amsterdamu,“ prozradí dřív, než se stačím zeptat. „Ale máma je Angličanka.“

Usměju se a snažím se vymyslet chytrou odpověď, nechci být směšně banální. Mozek však odmítá spolupracovat a o slovo se hlásí příšerná migréna. Toužím po své denní dávce léků, chci si zalézt do postele a pořádně se prospat – nebo se o to alespoň pokusit. Místo toho usrkávám čaj, který mi přinesl Drew, a uždibuju dort, i když jsem příliš unavená na to, abych cokoliv polkla.

Snaž se trochu, přesvědčuju sama sebe. Každý dá na první dojem.

Naštěstí jsem uchráněna další nezávazné konverzace, jelikož do místnosti vstoupí muž s tmavě hnědými vlasy spolu s elegantně oblečenou ženou ve středních letech, kolem níž se vznáší aureola autority. To musí být Sandrine, vedoucí základny.

Vstanu a natáhnu k ní ruku. „Dobrý den, já jsem Kate.“

„Já vím,“ pronese s jemným francouzským přízvukem, díky kterému působí kdoví proč ještě děsivěji. „Vítej v ASSN.“ Bez rozpaků si několik vteřin prohlíží moji jizvu a potom představí muže po svém boku. „Tohle je Raffaello de Marco – doktor, kterého vystřídáš.“

Raffaello mi věnuje široký úsměv. „Rád tě poznávám,“ pozdraví perfektní angličtinou. „I když je to jen krátké setkání. Omlouvám se, že musím tak narychlo odejít.“

„Co tím myslíš?“ Jsem zmatená. Neměl odletět dříve než za týden.

Doktor je očividně v rozpacích. Pohlédne na Sandrine, ta se však zdrží komentáře. „Nikdo ti o tom neřekl? Odlétám už dnes.“

Jsem zaražená, nedokážu informaci vstřebat. *On odjíždí?* Raffaello měl strávit celý týden tím, že mě zaučí a pomůže mi zorientovat se. „Ne, nikdo se nezmínil.“

„Raffův syn je nemocný.“ Sandrinin tón je neoblomný. Klidně čeká na moji reakci, jako bych procházela nějakým testem.

„To mě mrzí,“ zakoktám se a snažím se zakrýt zděšení.

„Nejde o nic příliš vážného.“ Raffaello mi nabídne další omluvný úsměv. „Ale čeká ho operace a manželka mě potřebuje mít u sebe doma.“

„Rozumím.“ Víím, že to nezní upřímně, ale jsem natolik vykoježená, že se na větší soucit nezmůžu. Jak to proboha zvládnou, aniž by mě poučil o tom, jak to tady chodí?

Najednou se přiřítí Jim a hodí do sebe teplý čaj. „Promiň, kámo,“ plácne doktora po zádech. „Musíme hned vyrazit. Dostal jsem zprávu, že se naším směrem blíží sněhová bouře.“

Raffaello se rychle se všemi loučí, takže následuje přívál objetí a potřásání rukou. Potom si hodí batoh na záda a otočí se ke mně. „Na stole jsem ti nechal složku společně s instrukcemi, kde co najdeš. Neboj, všechno zvládneš – Jean-Luc si dělal pečlivé zápisky.“

Jean-Luc Bernas. Doktor z Francie. Před dvěma měsíci tu zemřel. Kvůli němu jsem tady.

„Díky,“ řeknu automaticky. „Doufám, že se synem bude všechno v pořádku.“

Raffaello přikývne a zmizí. Sandrine se otočí na podpatku a bez jediného slova odejde.

Vyjeveně stojím uprostřed místnosti. Spoléhala jsem na to, že tady bude někdo, kdo mě zasvětit do chodu ordinace a uvede mě do obrazu. Připadám si podvedená. Opuštěná. I když to samozřejmě není ničím vina.

Na šílený okamžik mám sto chutí se za nimi rozběhnout a zaječet, že jsem si to rozmyslela a chci jet domů. Zírám na dveře a snažím se uklidnit. Potom si všimnu, že mě Drew bedlivě pozoruje.

Do tváří se mi nahrne krev. Obávám se, že naprosto přesně odhadl, na co myslím.

„Pojď, Kate,“ pobídne mě mírně a v koutě místnosti posbírám moje zavazadla. „Ukážu ti tvůj pokoj.“

2

12. února

„Tady bydlíš ty.“

Drew otevře dveře na konci chodby a pobídne mě dovnitř miniaturní ložnice. Čistě ustlaná patrová postel je natěsnaná v rohu místnosti, vedle ní je zastrčená skříň ze silné, tmavé překližky a hned vedle stojí obyčejný stůl s jednou židlí. Stěny jsou natřené stejným odstínem nevýrazné šedomodré barvy jako zbytek interiéru.

„Máš štěstí.“ Drew položí tašky na stůl. „Tvoje spolubydliči odletěla minulý týden, takže máš celý pokoj sama pro sebe.“

Hledím na títný prostor, který svou stíněností připomíná vězeňskou celu, a přemýšlím, jak bych jej mohla sdílet s další ženou. Vždyť bychom přišly o jakékoliv soukromí.

„V klidu si vybal.“ Drew se má k odchodu. „Před večerí bych tě provedl po základně, co ty na to?“

Přikývnu. „Díky.“

„Za hodinu se pro tebe stavím, může být?“

Zkontroluju čas na hodinkách. Tři patnáct místního času – doma se už schyluje k půlnoci. „To by bylo bezva.“

Zvednu oči a nachytám jej, jak si prohlíží mou jizvu. Nemám mu to za zlé, dělá to každý. Pozornost všech je vábená k rozeklané světlé čáře, která protíná levou stranu mého obličeje. Přeju si, abych mohla říct, že jsem na to zvyklá, ale stejně jako jizva, tak i povědomí o ní, nikdy zcela nevybledne.

„Nechali tě ve štychu, vid’“, přitočí se ke mně ještě Drew. „Že Raff odjel tak rychle.“

Do očí se mi nahrnou slzy a zachvátí mě vztek. Nesnáším soucit. Nesnáším, když mě lidé litují.

Nezasloužím si to.

„Zvládnou to,“ odpovím možná až příliš úsečně, sehnu se pro přeplněný batoh a položím jej na spodní palandu.

„Koupelna je o dvě místnosti dál, jestli se chceš osprchovat. A až si půjdeš vyprat oblečení, pamatuj – žádnou aviváž. Způsobuje problémy s vodní recyklací.“

S touto poznámkou se rozloučí. Já zůstanu stát, příliš unavená na to, abych nad něčím přemýšlela nebo se jenom pohnula. Snažím se potlačit nutkání svalit se na postel a rozbrečet se jako malé dítě. Najednou mě zaplaví vzpomínky na Bena a zatoužím po něm, jako kdybych s ním byla naposledy včera. Způsob, jakým krčil nos, když jej něco pobavilo – nebo otrávil. Ta dlouhá, zlehka narýsovaná křivka páteře. Ten slastný pocit, když byl ve mně, když do mě narážel. Díky němu jsem se cítila spokojená a v bezpečí, ochránil by mě před každým nebezpečím.

Kruci. Tohle nepomáhá.

Nový začátek, pamatuješ?

Vybalím si obsah batohu a na sucho spolknu pár prášků. Zbytek nasypu do nenápadné lahvičky od vitaminů a schovám ji dozadu do skříně. Potom se zadívám z okna ven. Pokojík se nachází v zadní části základny, takže výhledu nebrání žádné stavby. Výhledu na... vlastně na nic. Kilometr za

kilometrem nic než led, který je v přímém kontrastu s jasně modrou oblohou. Do textury zmrzlého sněhu jsou větrem vyryté dlouhé horizontální vlny – ve stínu obzor až podivně připomíná pohled na oceán.

Užij si to, dokud můžeš, připomenu sama sobě. Za pár krátkých měsíců slunce úplně zmizí. Když se potom naposledy setmí, nezbude na nějaký čas nic než nekonečná tma. Při té představě se otřepu. Zapomněla jsem před lidmi z ASSN zmínit fobii ze tmy.

Kromě dalších věcí.

Když jsem tuhle pracovní nabídku přijala, moje úzkost se zdála nepodstatná, hravě zvládnutelná. Ale teď, když jsem na místě, strach začíná nabývat nových a děsivějších kontur.

Neunáhlila jsem se, když jsem odjela právě sem?

Zčásti za to mohl altruismus, chtěla jsem přiložit ruku k dílu. Sotva tři roky stará organizace ASSN spojila vědce z celého světa – mají se podílet na důkladnějším výzkumu klimatických změn a zkoumat důležitost Antarktidy v globálním systému ovzduší. Kromě vědců byl zapotřebí personál z rozličných oborů – instalatéri, elektrikáři, inženýři, mechanici, kuchaři a samozřejmě doktoři.

Ovšem hlavní slovo měly důvody sobečtějšího rázu. Zoufale jsem se potřebovala dostat z prostředí, kde mi vše denodenně připomínalo Benovu nepřítomnost. Utéct od starostlivých pohledů mých nejbližších – sestry a matky, kolegů, sester, dokonce i mediků. Neustálý zájem a soucit všechno jen zhoršoval. Tenhle ohromný kontinent, slibující dokonalou izolaci, vypadal jako perfektní úkryt.

Ale rozhodla jsem se správně? Je tohle místo zrcadlem, které odráží mé zlomené, zmrzlé srdce?

A dost, poručím si a zatáhnu žaluzie, abych utlumila nejprudší světlo. Jsi vyčerpaná – zítra bude vše vypadat lépe. Rozepnu největší tašku a začnu do skříně ukládat oblečení. Zdá se, že jde o nesmyslně velké množství, přestože většina z toho je na doporučení ASSN – dvě zimní kombinézy, péřové bundy a zateplené legíny, vše v jasně červené

barvě odstínu rajčat pro maximální viditelnost na sněhu. Několik kusů termálního prádla, šest párů rukavic různé tloušťky, tři vlněné svetry, sedm párů ponožek, tři páry bavlněných kalhot. V neposlední řadě polární boty, k nim vnitřní vložky a podrážky navíc, ochranné brýle, čepice a sluneční brýle.

Snažím se vše nacpat do skříně, ale nepovede se mi to. Zbytek tedy úhledně poskládám na horní palandu a znovu se zamyslím nad tím, jak tu proboha můžou koexistovat dva dospělí jedinci. Vždyť by nezbyl prostor ani na pouhé nadechnutí. Pak ze sebe sundám všechny svršky a převleču se do tlustého vlněného županu; ve starém bytě se zdál ideální volbou, avšak tady je na něj paradoxně příliš velké teplo – venku je možná minus třicet, ale na základně je vedro k padnutí.

Rychle se osprchuju, ručníkem si vysuším vlasy a vrátím se do pokojíku. O malou chvilku později se ozve klepání na dveře.

„Jsi přichystaná?“ zavolá Drew.

Krucí! Copak už utekla celá hodina? „Vteřinu!“ Popadnu první čisté oblečení, na které dosáhnou. „Dále.“

Ve dveřích se objeví mužská hlava. „Vyrážíme na obhlídku?“

Přikývnu a snažím se vypadat nadšeně. Připomenu sama sobě, že za pár hodin snad konečně budu moci jít do postele.

Přestože jsem si rozvržení základny prohlédla předem, ve skutečnosti je daleko rozlehlejší a spleťtější, než jsem si představovala. Drew mě vede bludištěm chodeb; některé jsou tak úzké, že by jimi sotva prošly dvě osoby, zatímco jiné mají tak nízké stropy, že spíše připomínají tunely. Drew vysvětluje, že každá část interiéru je využita na maximum, stejně tak jako izolace – stěny musí být tlusté natolik, aby se dokázaly vypořádat se stoupňovým rozdílem mezi teply uvnitř a „tam venku“.

Nejdříve jdeme prozkoumat Alfu – společenskou část, která tvoří základ hlavní budovy. Drew mi vše ukáže – dvacet ložnic a čtyři koupelny, kuchyň s jídelnou, velikou společenskou místnost a herní místnost hned vedle, kde se nachází kulečník a stolní fotbal, dále knihovnu, co slouží i jako maličké kino, nevelkou, ale dobře vybavenou posilovnu, prádelnu s několika pračkami a sušičkami, a nakonec mou ordinaci s operačním sálem.

Druhá na řadě je Beta – přilehlá technologická budova, jež je s Alfou spojená průchodem. Za nepřetržitého bzučení strojů nahlížíme do rádiové a komunikační laboratoře, do místnosti určené k videochatům přes Skype a dalších vědeckých pracoven. V přízemí mě Drew provádí kolem garáže, dílen a skladovacích prostorů s jídlem, generátorem a vodní recyklací.

V protikladu s uspořádanou Alfou působí Beta velmi industriálně – ocelová podlaha, nekonečný systém potrubí a obvodů, dlouhé kabely připevněné na stěnách nebo visící ze stropu. Chodby jsou obložené nástěnnými tabulemi a mapami, věšáky ověšené zimním oblečením, police přeplněné složkami a příručkami a krabice plné nejrůznějšího nářadí a příslušenství.

Drew mě vede hotovým labyrintem. Nechápu, že se tu nikdo ještě neztratil. „Tohle jsou hydraulické písty,“ vysvětluje, když procházíme jednou z dílen. „Starají se o to, aby celá základna neskončila pod ledem. Bez nich bychom byli za dekádu nebo dvě pod zemí.“

Vybaví se mi obrázek staré plechové boudy někde na jižním pólu, jejíž jedinou ochranou před nahromaděným sněhem byly dřevěné trámy. Jak proboha dokázali první výzkumníci přežít tyhle nehostinné podmínky za použití tak primitivních prostředků? S každou minutou prožitou na základně si stále více uvědomuju, jak jsou naše životy v tomto prostředí závislé na moderní technologii. Jak zranitelní bychom všichni byli, kdyby se cokoliv pokazilo.

„Dneska už nemáme moc času, ale zítra bychom mohli vyrazit ven, kdybys chtěla,“ dodá Drew, jakmile mě zasvěť

do chodu vodní recyklace. „Najde se tam spousta zajímavých věcí. Navíc v letním kempu skladujeme nouzové lékařské zásoby, pro případ, že by tohle místo lehlo popelem – takže bys asi měla vědět, kde je najít.“

„To by bylo super.“ Modlím se, aby už exkurze skončila a já mohla ještě před večerí jít do své kabiny načerpat trochu energie. Ale při cestě zpátky do Alfy se Drew zastaví před zavřenými dveřmi, které jsou jen kousek od mé ordinace. Podle cedule jde o kancelář patřící vedoucí základny.

Drew zaklepe na dveře a nakoukne dovnitř. „Chtěla by sis promluvit s Kate?“

Zaslechnu, že Sandrine souhlasí, a proto následuju Drewa do místnosti. Sandrine sedí za stolem a zapisuje něco do velkého notebooku. Vše kolem ní je čisté a upravené, stejně tak jako její dokonalý make-up a elegantní oblečení. Víc než Antarktidu připomíná její kancelář Paříž.

„Už ses stačila zabydlet?“ zeptá se bez špetky zájmu.

„Ano, děkuju.“

„Dobře.“

Potom se odmlčí a já nevím, jak chvíli ticha zaplnit. „Potřebuju nějaké klíče?“ pospíším si s dotazem. Dobře vím, že Drew slyší každé slovo. Všimla jsem si, že jenom málo místností má na dveřích zámek, a to včetně ložnic. Výjimkou je moje ordinace, společenská místnost a Sandrinina kancelář.

„Ó, ano.“ Sandrine se zvedne ze židle, otevře masivní dřevěnou skříňku zavěšenou za stolem a podá mi svazek klíčů. „Kdybys ještě cokoliv potřebovala, dej mi vědět.“

Nepočítala jsem zrovna s velkou oslavou, ale myslela jsem, že se mi dostane přívětivějšího uvítání, než je tohle.

„Nic si z toho nedělej.“ Když vyjdeme z kanceláře, Drew zachytí můj výraz. „Časem si ji zamiluješ.“

Přiměju se k lehkému úsměvu a doufám, že má pravdu.

„A na klíče si dej pozor. Sandrine svoje před pár měsíci ztratila a dalo strašnou práci vyrobit nové.“

„Provedu,“ ujistím ho a zoufale si přeju, aby to už bylo všechno. Jsem tak unavená, že sotva stojím na nohou. Prášky pomalu přestávají působit a já cítím, jak se mě zmocňuje podrážděnost.

„Ovšem,“ pokračuje Drew, „to nejlepší jsem si nechal na konec.“

Proboha. Donutím se k nadšenému výrazu a následuju jej další spleť chodeb připomínajících králičí nory. Když dorazíme na samý konec základny, vykoukne na nás úzký prostor, kde visí spousta zářivých LED svítlen.

„Tadá!“ Drew se zubí od ucha k uchu a přivádí mě blíže k několika hromádkám zelených listů, schoulených pod světlem. „Moje chloubka.“

Prohlédnu si rostlinky zblízka – hlávkový salát, rukola a kapusta. V chladné bílé místnosti, uprostřed chladného bílého kontinentu vypadá čerstvá zelenina dost nepatřičně.

„Jediná zeleň, kterou za celou zimu uvidíš,“ pochlubí se Drew a oslní mě krásným úsměvem. Díky krátkým vlasům a dvoudennímu strništi skutečně vypadá jako model předvádějící novou sportovní kolekci. „Zasadil jsem je asi před měsícem, čili úrodu sklídíme už za pár týdnů.“

Z jeho skromné sklizně se sotva nasytíme, ale snažím se tvářit uznale.

„Takže to je v kostce všechno,“ zakončí a mrkne na hodinky. „Za třicet minut je večere, uvidíme se teda v jídelně.“

Než se otočí k odchodu, stačím ho ještě chytit za ruku. „Děkuju, Drewe. Bylo od tebe vážně moc hezké, že sis na mě našel čas.“

„Potěšení je na mé straně.“ Věnuje mi přátelský, vřelý pohled. „Jsme vážně rádi, že jsi tady.“

Když dorazím do jídelny, šest kolegů už sedí u stolu. Drewa zatím nikde nevidím, zato na mě mává Caro a jde mi naproti, aby mě přivítala. Díky ježatému účesu vypadá jako roztočilý skřítek.

„Líbila se ti prohlídka?“ ptá se a vede mě k servírovacímu pultu.

Přikývnu. „Je to skoro bludiště.“

„To máš recht! Než jsem se stačila zorientovat, ztratila jsem se snad stokrát. Ale za chvíli se ti to dostane pod kůži.“

Prohlédnu si přichystané pokrmy. „Můžu se sama obsloužit?“

„Jasně, dej si, na co máš chuť. Máš štěstí. Dneska je pátek, takže se podává ryba s hranolky.“

„Národní anglické jídlo na mezinárodní polární stanici?“

„Střídavě pomáháme Rajivovi s večeří,“ vysvětluje Caro. „Pátky patří Británii, Irsku, Novému Zélandu a Austrálii, a to většinou zvolíme rybu. Francie a Belgie mají neděli. Itálie a Španělsko zase vaří v sobotu – to máme obvykle pizzu nebo paellu. Amerika a Kanada má úterý, takže to jsou často burgery, i když Sonya připravuje famózní smažené kuře. Rusku a pobaltským státům patří středa a čtvrtek měla na starosti jižní Amerika, ale protože je většina lidí z letního týmu pryč, může v tyhle dny vařit kdokoliv. Jo, a Indie a Asie má pondělí,“ dodá spěšně a ukáže směrem k Rajivovi, zaneprázdněnému za pultem. „Jeho kari je to nejlepší jídlo na základně.“

Naberu si dost malou porci a následuju Caro ke stolu. Pozdravím se s mužem, kterého nepoznávám, a s Arkadijem, jenž trvá na tom, abych ho oslovovala Ark. Vypadá potěšeně, že mě vidí, a věnuje mi široký úsměv, odhalující pár zlatých zubů ještě z dob sovětské éry, a já si jej okamžitě představím jako záporáka ze série Jamese Bonda. Jeho spolustolovník mi jen nepatrně kývne. Uvědomím si, že je to Alex – mladík, který mi s Drewem přišel naproti k letadlu.

Tentokrát mu vidím do tváře – na rozdíl od Arka a většiny kolegů z letní skupiny, kteří si vypěstovali husté plnovousy, za něj by se nestyděli ani hipsteři z Portlandu, je Alex hladce oholený. Působí spíš chlapeckým dojmem, a to především kvůli zplihlým tmavým vlasům, tváři bez vrásek a jemnému opálení. Řekla bych, že je mu kolem dvaceti.

Zítřka se musím podívat do jeho lékařské zprávy. Usměju se na něj, ale on mi úsměv neoplatí, naopak se odvrátí. Svým chladným přístupem mi připomíná Sandrine.

„Ark minulý týden připravil boršč,“ zasvětil mě Caro, jakmile si sedneme naproti nim. „A moc se mu povedl.“

Ark ji odměnil zvednutým palcem. „Dobřejší než ten dezert z piškotu, co ty dělala,“ zažertuje se silným ruským přízvukem. „Co to bylo za sračku?“

Caro se zasměje a ukáže mu prostředníček. „Taková sračka, že sis dvakrát přidal, co?“

„Co říct? Jsem staré tlusté prase.“ Pohladí si břicho a zachechtá se.

„Samozřejmě že kuchyně funguje lépe v létě, jelikož je tady více lidí,“ prohodí Caro, když zapáchnu vidličku do obalené ryby. „Ale snažíme se jídla obměňovat – nechceme, aby se někomu začalo stýskat po domově.“

„A ty tu máš na starosti co?“ obrátím se k Alexovi. Je zabraný do svého talíře tak moc, že má buď ukrutný hlad, nebo se ze všech sil snaží vyhnout konverzaci.

Upře na mě výrazně hnědé oči. „Jsem terénní asistent.“

Konečně se mi podaří zařadit jeho akcent. „Ty jsi z Irska?“ „Ano. Z Donegalu.“

„Super. Jednou jsem tam kempovala.“

V Alexově výrazu se objeví náznak překvapení. „Nejspíš jsi zmokla, co?“

„Trochu.“

Alex se pousměje a potom se otočí na Drewa, který se s plným talířem jídla blíží k našemu stolu. Sedne si vedle mě a ukáže na mou skromnou porci. „Ty nemáš hlad?“

„Nějak jsem ztratila chuť k jídlu,“ přiznám se.

„Měla by ses pořádně najíst,“ střelí po mně pohledem Caro a přitom se usměje, abych si to nevzala osobně.

„Nejspíš za to může únava,“ řeknu a natlačím do sebe pár hranolků. Popravdě, jakákoliv radost z jídla se po nehodě nenávratně vypařila.

A myslím, že ani pravidelné polykání prášků mi na chuti k jídlu moc nepřidá.

„Dej mně.“ Ark mi sebere talíř a sesune jeho obsah na svůj. „Jídlo se neplýtvá.“

Alex se z ničeho nic zvedne, zaneše prázdný talíř a sklenici k pultu a bez jediné poznámky odejde. Caro na něm visí očima, zatímco Drew jen nezaujatě zvedne obočí a obrátí se ke mně.

„Takže jaké jsou tvoje první dojmy?“

Usrкну vody. „Dobré. Chci říct, je to všechno dost náročné, ale snad si zvyknu.“

„Každopádně jsme moc rádi, že tě tu máme,“ řekne Caro a jemně mi stiskne ruku. Je to malé gesto, ale jeho vřelost mě dojme. Uvědomím si, že začínám mít ji a Drewa ráda, a oddechnu si, že se mi poštěstilo najít alespoň dvě spřízněné duše.

Napadne mě, jestli nadešel ten pravý čas zeptat se kolegů na svého předchůdce. O Jean-Lucovi, francouzském doktorovi, jehož smrt zapříčinila, že zde teď sedím, nevím skoro nic. Vlastně jenom že zemřel venku při skupinové výpravě a že šlo o tragickou nehodu.

Vytuším, že se o tom nikomu nechce mluvit. Koneckonců, Antarktida je nebezpečné místo, což společnost ASSN dala při úvodním rychlokurzu jasně najevo. Může se stát cokoliv a my jsme na hony vzdálení pomoci. Jeden doktor z Ženevy zmínil, že by bylo snazší zachránit člověka z Mezinárodní vesmírné stanice než z končin, kde vládne dlouhá a temná zima.

Znervózňuje ta představa kromě mě ještě někoho jiného?

Rozhlédnu se po jídelně – atmosféra mezi dvacítkou lidí působí uvolněně a bezstarostně. Jestli někoho znepokojuje skutečnost, že jsme naprosto odříznutí od zbytku světa, úspěšně to skrývá.

Bezpochyby jde o nejlepší způsob, jak situaci psychicky zvládnout. Prostě všechny obavy pustit z hlavy.

3

13. února

Kde to proboha jsem?

Zmateně procitnu. V pokoji panuje šero, způsobené napůl staženými žaluziemi. Na pár vteřin jsem zpátky v nemocnici a probírám se z bezvědomí. Cítím v hlavě stejný zmatek, čas stojí a paměť odmítá spolupracovat.

Lišící oči v záři reflektorů, nekonečné stromořadí.

Náraz jsem našťestí vytěsnila z hlavy.

Stejně jako následky.

Ale nejsem v nemocnici. Jsem v Antarktidě. Včera jsem přiletěla. Příštích dvanáct měsíců strávím obklopená nekonečným množstvím ledu. A osm z nich jen ve společnosti dalších dvanácti lidí.

Při té děsivé představě mi žaludek udělá kotrmelec a vzápětí mě přepadne náhlá vlna nevolnosti. Vydrápu se z postele a utíkám chodbou k malé stísněné koupelně. Do záchodu se stihnu vyzvracet na poslední chvíli.

Krucinál. Opřu se o bílou kachličkovou zeď a snažím se zhluboka dýchat. Motá se mi hlava a začíná se ozývat migréna. Na malou chvíli se se mnou zatočí celá místnost a já dostanu strach, že sebou seknu na podlahu. Naštěstí však slabost s dalšími nádechy postupně odezní.

Výšková nemoc. Po příjezdu potrápí každého, ale musím si dát pozor, aby se z toho nevyklubalo něco vážnějšího. Poslední, co by mi scházelo, je zápal plic – vzácná, ale nebezpečná komplikace při překonání extrémní nadmořské výšky.

Opatrně se postavím na nohy, do rukou naberu trochu vody z kohoutku a vypiju ji. Potom si opláchnu obličej a snažím se vyhnout odrazu v zrcadle. Návyk, který jsem si

po nehodě osvojila. Nechci si prohlížet jizvu a zohavenou tvář déle, než je nezbytně nutné. Dost na tom, že musím snášet reakce ostatních lidí.

Když se vrátím do pokojíku, spolknu pár pilulek paracetamolu a zkontroluju čas. Tři čtvrtě na šest. Spala jsem sedm hodin – nejdéle za poslední měsíce.

Obleču si tepláky a tričko, načež se mi dostane pár kopnutí od statické elektřiny. Další znak typický pro stanici, s nímž jsem nepočítala – kvůli suchému vzduchu se v interiérech v častých intervalech objevují elektrické náboje. Včera mi Drew ukázal pásy alobalu položené na stolech, vedoucích k radiátorům nebo k uzemněným částem budovy, aby se každý mohl „vybít“ předtím, než se dotkne počítače nebo jiného citlivého zařízení. Při cestě do jídelny se tedy podle Drewova způsobu oťru loktem o zeď, abych se zbavila nahromaděné elektřiny, což je daleko méně bolestivé než schytat ránu do konečků prstů.

Když vejdu do místnosti, překvapí mě, že nejsem vzhůru první. Alex sedí u stolu a čte si knížku. Udělám si kávu, přičemž se snažím nenadělat rámus. Měla jsem se raději jen napít vody, ale potřebuju do těla dostat kofein, aby mi rozproudil krev a smyl odpornou pachut' v ústech.

„Čte se to dobře?“ Sednu si naproti Alexovi a kývnu směrem ke knize.

„Jo. Je to dost strašidelný.“ Ukáže mi obálku – *Kroky v temnotě* od Michelle Paverové. Pak knihu zaklapne, opře se v židli a dál se zarputile vyhýbá mému pohledu. Něco mi na něm nesedí. Možná ta nepolevující napjatost a ostražitost. Všimnu si, jak nervózně poklepává nohou, zatímco dojídá poslední kousek toustu.

„Tak jak se cítíš?“ zeptá se nakonec a netrpělivým gestem si odhrne vlasy z čela. Je to milý dotaz, jenže tón hlasu naznačuje, že ho moje odpověď vlastně vůbec nezajímá.

Ušklíbnu se. „Jako zombie.“

Alexovi přeběhne po tváři stín. Věnuje mi krátký pohled, a hned se zase spěšně odvrátí.

„Trochu mě trápí výšková nemoc,“ dodám rychle. „Ale už je to snad v pořádku.“

„No, jsi v dobrých rukou, že jo? Myslím tím, že jsi doktorka.“ Stroze se usměje a rychle se zvedne ze židle, jako by se nemohl dočkat, až odejde. „Musím běžet. Máme problém se sprchami. Musím je Caro pomoci opravit, než se na ni ostatní sletí jako supi.“

Upíjím kávu, zatímco Alex vkládá špinavý talíř a příbor do myčky. Včera mi Drew vysvětlil, že ráno si po sobě nádobí každý umývá sám, během dne se potom v mytí střídáme. Když Alex odejde z jídelny, nedokážu ze sebe setřást pocit, že je mu moje přítomnost protivná.

Ale proč?

Snad jsem neudělala nic, čím bych ho urazila.

„Ty musíš být Kate.“

Přitočí se ke mně vysoký, dobře stavěný muž. Na tváři se mu zračí široký úsměv a na rozdíl od Alexe vypadá skutečně potěšeně, že mě vidí. „Já jsem Arne. Promiň, že jsem se ti nepředstavil už včera. Pasák trochu zlobí, takže jsem na něm musel dělat až do večera.“

„Pasák?“ Svráštím čelo a potřesu mu rukou. Doufám, že si nevšimne, jak se ta moje třese.

Zasměje se. „To je zkratka pro pásový traktor. Používáme jej k hrabání sněhu, co potom přeměníme na zásobu pitné vody.“ V jeho angličtině se odráží rytmičnost skandinávského jazyka.

„Aha, takže ten traktor je dost nezbytná věc.“

„Nezbytnější než skutečný pasák, to je jisté.“

Zatímco si Arne nabírá snídani, prohlížím si ho. Odhaduju, že mu táhne na čtyřicet. Má krátké tmavé vlasy, po stranách mírně šedivé, na temeni přímo bílé. To je jeho nejvýraznější rys, jinak vypadá docela obyčejně. Moje matka by ho nejspíš popsala slovem „pohledný“.

„Takže ty máš na starosti stroje?“ ptám se, když se vrací ke stolu s miskou müsli a sklenicí pomerančového džusu.

„Místní automechanik. K tomu pomáhám i s dalšími věcmi, které mají něco společného s motorem.“ Ukáže na můj osamocený hrnek kávy. „To je celá tvoje snídaně?“

„Není mi nejlíp kvůli výškové nemoci, ale snad to brzy přejde.“

„To je na nic,“ poznamená a pustí se do snídaně. „Jeden chlápek, se kterým jsem sem přiletěl, musel po týdnů letět zase zpátky, protože se mu strašně přitížilo. Mozkový...“

„Mozkový edém?“

„Jo, to je ono. Byl na tom hodně špatně. Naštěstí se z toho nakonec dostal, když se vrátil domů do Christchurch.“

„A ty jsi odkud?“ Snažím se vybavit si seznam svých kolegů, který jsem dostala v Ženevě. „Promiň, měla bych to vědět, ale z té cesty jsem pořád ještě trochu unavená.“

„Z Islandu.“

„Skvělý,“ odpovím a v duchu se kopu za tupost. „Jak dlouho už tady jsi?“

„Pár měsíců. Ale předtím jsem strávil nějaký čas na polární stanici McMurdo.“

„Slyšela jsem, že je to jeden velký mejdan.“ Americká základna, největší na celém kontinentu, je proslulá alkoholickými večírky. V létě je tam zaměstnaných více než tisíc lidí a rozlohou připomíná menší město, kde nechybí bankomaty ani bowlingové dráhy. Dokonce tam prý člověk může narazit i na nefunkční jaderný reaktor.

Arne se usměje, ale zdrží se komentáře. Přijde mi, že si mě – jakožto novou holku – dobírá. Tahle role mi moc nevyhovuje.

„Takže tu znáš každý kout?“ prolomím nepříjemné pŕlminutové ticho.

„Dá se to tak říct,“ zamumlá. „Byla ses už podívat venku?“ A pohlédne k ostrému světlu pronikajícím oknem do jídelny.

„Jen když jsem přiletěla.“

„A všimla sis provazů kolem budovy?“

Zavrtím hlavou. Byla jsem příliš zaměstnaná tím, abych dohnala Drewa a abych neumrzla.

„Slouží k tomu, aby se v případě špatného počasí nebo ztráty baterky ve tmě nikdo neztratil – pomůžou ti dostat se zpátky na základnu. Díky provazům nesejdeš z cesty.“

„Což by asi nebylo dobré.“

„Ty jsi doktorka. Ty musíš vědět, jak dlouho člověk vydrží v minus šedesáti stupních.“

„Moc dlouho asi ne.“ Zamyslím se nad skutečným kritickým časovým intervalem. Deset minut? Dvacet? Z té představy se mi opět udělá nanic.

„Každopádně, to nám nehrozí.“ Arne vstane a já opět užasnu nad tím, jak je vysoký. Určitě měří alespoň metr osmdesát, možná víc. Ale na rozdíl od Luuka umí svou výšku nosit a ve svém těle vypadá naprosto vyrovnaně. „Stačí se řídit základními pravidly a budeš v pohodě.“

„Stejně jako Jean-Luc Bernas?“ uklouzne mi. „Co se mu přesně stalo?“

Arne se zarazí. Uvítala bych, kdyby se znovu posadil a zasvětil mě do detailů, jenomže jeho tvář zkříví napětí a zdá se, že touží rozhovor co nejrychleji ukončit. „Byla to prostě nešťastná nehoda.“

O vteřinu později po něm není ani památky.

Na zpáteční cestě se zastavím u koláže fotek pověšených na stěně hlavní chodby. Je mezi nimi zarámovaná fotografie dřevěné chatky Ernesta Shackletona, zachycující stará kamna a poličky plné plechovek s jídlem. Na dalších jsou zobrazené různé skupinky lidí pózujících na sněhu, oblečených v předepsaných červených kombinézách. Zaměřím se na snímky focené v létě, na nichž mají lidé odhalené obličeje. Vidím Drewa, Caro a Arka, který směrem k fotografovi zvedá palec a v rozcuchaných vousech se mu třpytí sněhové vločky.

Vedle visí fotografie dvou mužů. Oba se usmívají od ucha k uchu a červené bundy jim na odhalené tváře vrhají lichotivé

světlo. Jedním z nich je Alex, vypadá však úplně jinak. Působí veseleji, bezstarostněji, snad dokonce i mladistvěji než teď. Copak mu uplynulé měsíce vysály duši? To je to, co mně na něm ráno vyvedlo z míry – obrovský smutek.

Alexe drží kolem ramen atraktivní muž ve středních letech. Má kratší šedivé vlasy, opálený obličej, široký úsměv a v očích se mu zračí pobavení, jako by se za fotoaparátem odehrávalo něco velmi legračního. Na spodu snímku jsou propiskou vepsaná tři písmena.

RIP.

Odpočívej v pokoji. Neznámý muž musí být Jean-Luc Bernas. Můj předchůdce.

Tělem mi projede záchvěv blíže neurčitelné emoce. Smutek? Soucit? Vrátním se k sobě do pokojíku a snažím se představit si, jaký dopad měla jeho smrt na mé kolegy. Všichni museli být naprosto otřeseni. A vystrašení – několik týdnů bez doktora, než se lidem z ASSN podařilo najít vhodnou náhradu, muselo být pro každého opravdu psychicky náročné.

Je pochopitelné, že se o tom nikomu nechce mluvit.

Vybaví se mi doktorův přívětivý výraz a Alexova šťastná tvář. Jean-Luc byl očividně velmi oblíbený a hluboce oplakávaný. Není divu, že Alex není z mého příjezdu nikterak nadšený.

Sednu si na postel a snažím se dát do kupy. Nedaří se mi však setřást pocit nejistoty a dojem podvodníka. Víím, že je to naprostý nesmysl – místo jsem získala naprosto regulérně po absolvování třídních vyčerpávajících pohovorů a hodnocení v Ženevě, o zevrubných lékařských a psychologických testech ani nemluvě. Jsem stejně kvalifikovaná jako kdokoliv jiný.

Ale stejně mi připadá, že muži, kterého znali a měli rádi, nesaám ani po kotníky.

Raff nelhal, opravdu mi ordinaci nechal přehledně uspořádanou. Na stole čeká složka s detailními poznámkami, kde najít zdravotnické zásoby, jak se přihlásit a jak se pohybovat

v on-line lékařském prostředí, a k tomu přiložil i aktuální zprávu o nejnovějších výzkumech. Dokonce nakreslil malý plánek operačního sálu a umístění chirurgického náčiní.

Jak se Raffovi podařilo tak obratně naskočit do rozjetého vlaku? Nebyl tu nikdo, kdo by jej zasvětil do chodu ordinace. Dojímá mě, že si dal takovou práci, abych nemusela prožít stejný šok jako on.

„Pokud bude potřeba s čímkoliv pomoci, neváhej mě kontaktovat,“ píše se na malém papírku. Pod vzkazem je připsána e-mailová adresa do nemocnice v Neapoli – hned jak se dostanu na internet, musím mu poděkovat.

Přes další příval nevolnosti a závratě procházím své malé království. Skládá se ze dvou místností, spojených dvojitými dveřmi. První je operační sál s jedním expektačním lůžkem a s nezbytnými lékařskými nástroji. Druhou tvoří kancelář a ordinace, kde jsou uloženy potřebné medikamenty. Součástí obstojného vybavení je i dýchací a anestetický přístroj, kyslíkové nádrže a různé chirurgické a stomatologické náčiní, stejně jako příslušenství ke zhotovení rentgenového snímku a jednoduchých rozborů krve a moči. Představa plně vybavené a funkční ordinace mi pomáhá se lehce uvolnit.

Prohlédnu si zubní kleště a modlím se, abych je nikdy nemusela použít. I když jsem absolvovala rychlokurz ve Švýcarsku, s některými nástroji mám jen pramalou zkušenost.

Ty to zvládneš, ujišťuju se znovu. Koneckonců tým z Ženevské univerzitní nemocnice je mi dvacet čtyři hodin denně k dispozici. S čímkoliv si nebudu vědět rady, oni mi poradí. I co se týče zubů.

Odemknu jednotlivé skřínky a projdu působivé zásoby léků. Všimnu si, že mezi jinými je tu i velké množství diazepamů a silných léků proti bolesti.

Vezmu jedno z balení, otevřu jej a prohlédnu si obsah plný sněhově bílých pilulek. Vší silou potlačím touhu strčit si balení do kapsy, načež jej vrátím zpátky a skříň zamknu. Připomenu si slib, který jsem dala sama sobě – jakmile doberu

své předepsané množství, končím s tím. Žádné odcizování staničních zásob.

Abych od pilulek odvedla pozornost, pustím se do čtení lékařských zpráv svých kolegů – ASSN je poskytla jak ve formě výtisků, tak záloh na počítači. Projdu složku po složce a každou očima letmo přeletím. Zjistím, že několika z nich, konkrétně Alexovi, Alici a Tomovi, byly po smrti Jean-Luca předepsány prášky na spaní.

Je to kvůli ustavičnému dennímu světlu, které snadno naruší cirkadiánní rytmus? Nebo na tom má vinu ztráta kolegy? To by znamenalo, že doktorova smrt na ostatní zapůsobila více, než se na první pohled zdá.

Na skutečný důvod snad už brzy přijdu.

Jakmile se v kanceláři trochu zorientuju, rozhodnu se zkontrolovat svoje životní funkce. Když si na prst přiložím pulzní oxymetr, všimnu si, že saturace kyslíkem spadla na osmdesát devět procent, což nejspíš způsobil hemoglobin v těle, reagující na nízký tlak způsobený přílišnou nadmořskou výškou. Můj výsledek je dost vzdálený normě, která se pohybuje kolem devadesáti sedmi až devadesáti osmi procenty. K tomu mám ještě vysoký tep. V následujících dnech se musím víc hlídat.

„Jak se daří?“

Překvapením vykřiknu, a když se otočím, vidím ve dveřích ordinace Drewa. „Promiň.“ Vypadá provinile. „Nechtěl jsem tě vyděsit.“

Usměju se na něj. „Moje chyba. Byla jsem myšlenkami jinde.“

„Všechno funguje, jak má? Jak je ta fráze – všechno v pořádku, brambory...“ Zarazí se.

„Brambory jsou v řádku?“

„Jo, to je ono. I když nemám tušení, co to znamená.“

„Já taky ne,“ přiznám se.

„Musíme si to vygooglovat,“ řekne. „Až se nám podaří zprovoznit ten zatracený internet.“

Ušklíbnu se při vzpomínce na večerní rozhovor s Tomem. Trpělivě mi vysvětloval, jak se připojit, a upozornil mě, že připojení je slabé, a proto máme internet využívat pouze k nezbytné komunikaci.

„Ber to jako detoxikaci od sociálních sítí,“ pronesl s německým přízvukem, na tváři kamenný výraz. Nedokázala jsem posoudit, jestli to myslí vážně, nebo jestli vtipkuje. Všimla jsem si, že mu pořád dělá potíže podívat se mi zpřímá do očí. Možná je jenom hodně stydlivý.

„Vidím, že ti Raff nechal spoustu práce,“ ukáže Drew na otevřenou složku na stole. „Nebudu teda otravovat. Jen mě napadlo, jestli bys po obědě nechtěla vyrazit ven. Je hezky.“ „Díky.“ Znovu se usměju. „To zní skvěle.“

O pár hodin později jsem ve vstupní hale a soukám se do zimní kombinézy. Uvnitř je v objemném oblečení vedro k padnutí, ale venku mě sotva stačí zahřát.

Tříkrát zkontroluju, zda jsem na nic nezapomněla, sahám po čepici a brýlích. Nechce se mi z vyhřáté základny, nakonec se však vydávám za Drewem vstříc oslepujícímu světlu. Mrazivý vzduch mi rázem naplní plíce a zaštipá mě do odhalených míst na tváři. Chloupky v nose skoro okamžitě zamrzají.

Dokážeš to, přesvědčuju sama sebe a snažím se zklidnit dech. Nic zlého se mi nestane.

„Co si vzít skútr?“ navrhně Drew, jakmile po schodech sestoupíme na zmrzlou zem. „Ušetří nám to spoustu času, dokud si nebudeš na ledu jistější.“

Krucí, to vypadám tak nemotorně? Žaludek mám pořád jako na vodě, ale bolest hlavy naštěstí díky další dávce léků polevila. Ale vyčerpání je zřejmě stále viditelné.

Drew mě vede kolem Bety k velkému hangáru, kde parkuje několik černých sněžných skútrů. Nasedne na nejbližší a mávne mi, abych si sedla za něj. Neohrabaně vylezu na sedadlo a i přes zateplené kalhoty cítím, jak z něj sálá chlad.